

Arrest

nr. 191 267 van 31 augustus 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 6 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 februari 2017 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. STEVENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 augustus 2016 dient verzoekende partij een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een Belg, in casu in de hoedanigheid van echtgenoot.

1.2. Op 7 februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekende partij kennis neemt op 8 februari 2017. De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 8.08.2016 werd ingediend door:

*Naam: M. (...) Voorna(a)m(en): S. (...) Nationaliteit: Tunesië
Geboortedatum: (...)1986 Geboorteplaats: M. B. (...) Rr: (...)
Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene deed een aanvraag tot verblijf in functie van zijn Belgische echtgenote.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- Attest vervangingsinkomen Socialistische Mutualiteiten Aanslagjaar 2016 – Inkomsten 2015*
- Voorstel van vereenvoudigde aangifte aanslagjaar 2016 (inkomsten 2015)*
- Uitkeringsattest De Voorzorg dd. 4.02.2016 waaruit blijkt dat de referentiepersoon voor het jaar 2015 een invaliditeitsuitkering ontving.*

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat deze allen betrekking hebben op de inkomsten van het jaar 2015. In hoeverre de referentiepersoon heden nog steeds over een gelijkaardig inkomen beschikt dat ten grondslag ligt aan de bestaansmiddelen, blijkt nergens uit het dossier. Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst dan ook geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig.

Er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat we niet weten hoeveel ze heden bedragen en dus de toetsing van art. 40ter niet kunnen doen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Bij het nemen van deze beslissing werd rekening gehouden met art. 74/13: nergens uit het dossier blijkt er immers sprake van gemeenschappelijke minderjarige kinderen. Hun belang kan dus ook niet geschaad zijn door het vertrek van betrokkene. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene enige medische problemen zou hebben waardoor hij geen gevolg zou kunnen geven aan een bevel of waardoor het niet opportuun zou zijn. Verder wat betreft betrokkenes gezins- en familieleven: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Voor zover betrokkenen hun relatie wensen verder te zetten, zullen ze een andere manier moeten vinden om dit te doen. Eens de referentiepersoon wel kan aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, staat het betrokkene uiteraard vrij een nieuwe aanvraag gezinshereniging vanuit het buitenland in te dienen."

1.3. Uit de informatie die op 29 mei 2017 door de verwerende partij aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd bezorgd, blijkt dat de verzoekende partij op 3 april 2017 een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend in functie van haar Belgische echtgenote. Verzoekende partij werd op 10 april 2017 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, geldig tot 2 oktober 2017. Er werd heden nog geen beslissing genomen aangaande deze verblijfsaanvraag.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partij voert in een eerste middel, dat enkel gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In een tweede middel, dat eveneens enkel gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, wordt de schending aangevoerd van de zorgvuldigheidsplicht. In een derde middel, eveneens enkel gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert de verzoekende partij aan dat er sprake is van machtsafwendings.

De middelen worden omwille van hun onderlinge samenhang gezamenlijk onderzocht.

De middelen worden als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

“Eerste middel: schending van artikel 1. 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de formele motivering van Administratieve akten, artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en het verwijderen van vreemdelingen:

Aangezien de beslissing dewelke genomen werd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dd. 07/02/2017 en waarvan verzoeker op de hoogte werd gebracht op 08/02/2017 stelt dat de bewijzen van bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet voldoende bekend zijn en zij enkel betrekking hadden op de periode van 2015.

Dat verzoeker echter niet begrijpt waarom er met haar geen contact werd opgenomen om de verdere bewijzen van inkomsten te bewijzen gezien de aanvraag gebeurde op 08/08/2016 en de beslissing slechts genomen werd op 07/02/2017 waardoor er een ganse tijd verlopen is en het logisch is dat er niet kon gekeken worden naar de inkomsten van het jaar 2016.

Dat er echter dient vastgesteld te worden dat de referentiepersoon zijnde de echtgenote van verzoeker, namelijk Mevrouw H. B. (...) beschikt over een invaliditeitsuitkering dewelke uit de gegeven informatie altijd dezelfde is gebleven en schommelt rond de 1.450,001 euro gemiddeld over de periode van 2015 tot eind 2016.

Aangezien de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dan ook geen voldoende rekening heeft gehouden met deze inkomsten en verzoeker zijn partner wel degelijk over voldoende inkomsten beschikt om toegelaten te worden tot verblijf in België.

Dat dan ook verwacht mocht worden van de diensten van de Staatssecretaris dat men contact zou opnemen met de referentiepersoon om de allerlaatste inkomsten mede te delen hetgeen echter niet gebeurde zodanig dat de schuld toch niet in de schoenen kan geschoven worden van verzoeker.

Dat men dan ook werkelijk tekort geschoten heeft in zijn opdracht.

Aangezien de verplichting dewelke opgelegd wordt tot motivering onderworpen is niet alleen aan de wet van 15/12/1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de wet motiverings- en bestuurshandelingen dd. 29/07/1991.

Dat de motivering zowel in rechte als in feite draagkrachtig moet zijn op straffen van onwettigheid van de beslissing.

Dat de motivering moet bestaan uit juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen.

Dat in ieder geval onduidelijke, onnauwkeurige, stereotype, geëikte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn.

Aangezien deze motiveringen in de bestreden beslissing een aantal essentiële elementen over het hoofd ziet en met deze elementen geen rekening gehouden werd bij de uiteindelijke beslissing genomen door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Dat dit middel dan ook gegrond is.

Tweede middel: schending van de zorgvuldigheidsplicht:

Aangezien uit het hoger vermeldde duidelijk gebleken is dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie enkel en alleen gesteld heeft dat hij niet kon opmaken welke de juiste inkomsten waren van de referentiepersoon, doch men had kunnen weten dat deze invaliditeitsuitkering dezelfde zou zijn als bij het aanvragen zoals ook mogen blijken uit de bijgevoegde stukken en men dan ook duidelijk tekort geschoten is in zijn zorgvuldigheidsplicht.

Dat wanneer men verzoeker hierom gevraagd zou hebben het bewijs zou voorgebracht zijn dat de referentiepersoon wel degelijk over voldoende inkomsten beschikt zoals mogen blijken uit de bewijzen uitgaande van de ziekte verzekering DE VOORZORG waaruit blijkt dat de referentiepersoon wel degelijk beschikt over een gemiddelde maandelijkse inkomsten van 1.460,00 euro.

Dat er dan ook gesteld kan worden dat bij de beslissing een schending werd gemaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel waardoor het middel gegrond is.

Dat immers er rekening werd gehouden met al deze gegevens de Staatssecretaris wel degelijk tot een andere beslissing zou zijn gekomen.

Dat dit middel dan ook gegrond is.

Derde middel: afwending van macht: miskennen van feitelijkeheden en het gemeenschappelijk standpunt van het door de Raad van Europese Unie bepaalde Vreemdelingen definitie:

Aangezien verzoeker hierboven uitgebreid uiteéngezet heeft op welke wijze de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op flagrante wijze de feitelijkeheden miskent en hierdoor zijn macht afwendt.

Dat het manifest miskennen van een aantal gegevens duidelijk een afwending van macht inhoudt zodanig dat eveneens op deze grond de vernietiging van deze beslissing zich opdringt.

Dat dit middel gegrond is."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, quod non in casu, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden bevat in casu een motivering in rechte en in feite.

Met name blijkt uit de bestreden beslissing dat deze werd genomen in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en in toepassing van artikel 52, §4, 5° van het koninklijk besluit van 8 oktober

1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). In de bestreden beslissing wordt in feite gemotiveerd dat de voorgelegde documenten met betrekking tot de inkomsten van de Belgische referentiepersoon allen betrekking hebben op de inkomsten van het jaar 2015 en dat nergens uit het dossier kan worden afgeleid in hoeverre de referentiepersoon heden nog steeds over een gelijkaardig inkomen beschikt. De gemachtigde stelt vervolgens vast dat er niet afdoende kan worden beoordeeld of de Belgische onderdaan heden beschikt over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet, nu hij geen zicht heeft op het huidige inkomen van de referentiepersoon. Hierbij wordt nog verduidelijkt dat een behoefteanalyse conform artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet overbodig is, nu immers niet werd vastgesteld dat de voorgelegde bestaansmiddelen ontoereikend zijn, maar er niet kan worden nagegaan hoeveel de huidige bestaansmiddelen bedragen.

In de bestreden beslissing wordt derhalve duidelijk gemotiveerd waarom verzoekende partij in casu niet heeft aangetoond te voldoen aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het eerste middel blijkt dat verzoekende partij de schending van voormelde artikelen kadert in een inhoudelijke kritiek, met name dat zij niet begrijpt waarom geen contact met haar werd opgenomen om de ontbrekende gegevens voor te leggen en dat zij van mening is dat de gemachtigde met bepaalde elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze volgt uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt derhalve niet aangetoond.

De Raad merkt wederom op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing gestoeld is.

3.3. Zoals reeds werd aangegeven, werd de bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2.

(...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de

overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

(...)"

Hieruit volgt dat de Belgische referentiepersoon in functie waarvan gezinshereniging wordt aangevraagd, aan een bestaansmiddelenvereiste moet voldoen. De bestaansmiddelen moeten stabiel, regelmatig en toereikend zijn. Voor de toereikendheid wordt een referentiebedrag gehanteerd dat neerkomt op 120% van het leefloon.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij als bewijs van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon in functie van wie de aanvraag gezinshereniging werd gedaan, de volgende documenten heeft voorgelegd:

- Een "attest van vervangingsinkomen" opgesteld door "Socialistische mutualiteiten" waarin een overzicht wordt gegeven van de "uitkeringen die wij u in 2015 hebben uitbetaald" "Teneinde uw aangifte in de personenbelasting te kunnen invullen"
- Een "voorstel van vereenvoudigde aangifte aanslagjaar 2016 (inkomsten 2015)"
- Een "uitkeringsattest" opgesteld door de Dienst uitkeringen van "De Voorzorg" d.d. 4 februari 2016 met betrekking tot "uitkeringen ontvangen heeft tijdens de gevraagde periode van 01.01.2015 tot 31.01.2015".

Deze documenten werden door de gemachtigde als volgt beoordeeld: "Uit de voorgelegde documenten blijkt dat deze allen betrekking hebben op de inkomsten van het jaar 2015. In hoeverre de referentiepersoon heden nog steeds over een gelijkaardig inkomen beschikt dat ten grondslag ligt aan de bestaansmiddelen, blijkt nergens uit het dossier. Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst dan ook geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013)."

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle stukken die verzoekende partij nuttig achtte om te laten vaststellen dat de Belgische referentiepersoon over de vereiste bestaansmiddelen beschikt, doch dat hij tot de vaststelling is gekomen dat niet kan worden nagegaan of deze persoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet omdat de voorgelegde documenten niet meer actueel zijn en geen zicht bieden op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon.

3.4. Verzoekende partij benadrukt dat de referentiepersoon wel degelijk nog steeds beschikt over een invaliditeitsuitkering ten belope van gemiddeld 1460 euro per maand voor de periode van 2016 tot eind 2016. Zij verwijt de gemachtigde onvoldoende rekening te hebben gehouden met deze inkomsten en dus bepaalde essentiële elementen over het hoofd te hebben gezien. Zij had een bewijs van deze inkomsten kunnen voorleggen indien de gemachtigde hierom zou hebben gevraagd, dit blijkt ook uit de stukken bijgevoegd bij het verzoekschrift. Verzoekende partij onderstreept dat het haar niet ten kwade kan worden geduid dat zij haar aanvraag niet heeft geactualiseerd wat betreft de recente inkomsten van haar Belgische echtgenote. Zij is de mening toegedaan dat de gemachtigde onzorgvuldig heeft gehandeld door geen contact met haar op te nemen teneinde de allerlaatste inkomsten mee te delen. De aanvraag dateert immers van 8 augustus 2016, terwijl de bestreden beslissing pas werd genomen op 7 februari 2017. Gelet op dit tijdverloop, is het volgens de verzoekende partij dan ook logisch dat er niet kon worden gekeken naar de inkomsten uit het jaar 2016.

De Raad herinnert eraan dat de verzoekende partij, conform artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet, dient aan te tonen dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Deze voorwaarde kan enkel op nuttige wijze door de verwerende partij worden beoordeeld indien deze zicht heeft op de precieze en actuele bestaansmiddelen waarover de Belgische referentiepersoon beschikt. Dit is in casu niet het geval, aangezien verzoekende partij heeft nagelaten stukken bij te brengen die toelaten het actuele – dit is op het moment van de bestreden beslissing – netto-inkomen haar echtgenote vast te stellen. In het verzoekschrift wordt op zich betwist dat de verzoekende partij in het kader van de in punt 1.1. vermelde aanvraag geen bewijsstukken heeft voorgelegd met betrekking tot de inkomsten van haar Belgische echtgenote voor het jaar 2016 en dat de

voorgelegde documenten enkel betrekking hebben op het jaar 2015. Deze vaststelling van de gemachtigde vindt tevens steun in het administratief dossier.

Verder merkt de Raad op dat de verzoekende partij niet kan worden bijgetreden in haar standpunt dat het aan de gemachtigde toekwam om deze bijkomende inlichtingen te vragen, zodat zij de kans kreeg om haar aanvraag verder aan te vullen met de vereiste documenten ter staving van de actuele bestaansmiddelen van haar Belgische echtgenote. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoekende partij aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

Hoewel verzoekende partij bij haar aanvraag enkel verzocht werd om tegen ten laatste 8 november 2016 een *“attest ziekenfonds”* en een *“geregistreerd huurovereenkomst”* voor te leggen, komt het verzoekende partij, in het kader van de op haar rustende wederzijdse zorgvuldigheidsplicht, toe om tijdens de behandeling van haar aanvraag zelf stukken voor te leggen die een duidelijk zicht bieden over de actuele verworven inkomsten waarover de Belgische referentiepersoon beschikt. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt, in tegenstelling tot wat verzoekende partij doet uitschijnen, niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De Raad merkt in dit verband nog op dat in het formulier *“Aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie”* (bijlage 19ter), dat zich in het administratief dossier bevindt, uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de verzoekende partij *“binnen de zes maanden, namelijk op 07/02/2017”* zal worden uitgenodigd om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden, zodat de beslissing inzake deze aanvraag haar kan worden betekend. Verzoekende partij wist derhalve ten tijde van deze aanvraag op 8 augustus 2016 dat zij zich pas op 7 februari 2017 diende aan te bieden bij het gemeentebestuur om kennis te nemen van de beslissing in verband met deze aanvraag. Bovendien benadrukt zij zelf in haar verzoekschrift dat er een lange periode is tussen het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging en de beslissing genomen door de gemachtigde, zodat het *“logisch”* is dat *“er niet kon worden gekeken naar de inkomsten van het jaar 2016”*, met andere woorden dat de voorgelegde inkomsten voor het jaar 2015 niet meer actueel waren.

Gelet op de op haar rustende bewijslast conform artikel 40ter, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet in samenlezing met de op haar rustende wederkerige zorgvuldigheidsplicht, kan dan ook worden aangenomen dat de verzoekende partij diende te weten dat voorgelegde bewijzen van inkomsten uit 2015 niet meer actueel zouden zijn en dat zij haar aanvraag in die zin diende te actualiseren. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekende partij dergelijke recente bewijzen heeft voorgelegd. Dit wordt zoals reeds opgemerkt ook niet betwist in het verzoekschrift. Verzoekende partij toont niet aan dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken m.b.t. de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen voor te leggen. In het verzoekschrift wordt enkel melding gemaakt van het feit dat het aan de gemachtigde toekwam om deze informatie bij haar op te vragen en wordt zelfs benadrukt dat de verzoekende partij in een dergelijk geval ook in staat zou zijn geweest om deze bewijzen voor te leggen, waarvan getuige de stukken bijgevoegd bij het verzoekschrift. Deze bewering vindt steun in de stukken die zij bij haar verzoekschrift heeft bijgevoegd (zie stuk 3, uitkeringsattest d.d. 8 februari 2017). Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat in het uitkeringsattest d.d. 4 februari 2016, opgesteld door *“De Voorzorg”*, uitkeringen worden opgelijst voor de *“gevraagde periode van 01.01.2015 tot 31.12.2015”*. De Raad ziet niet in waarom het voor de echtgenote van verzoekende partij niet mogelijk zou zijn geweest om in de loop van 2016 bij haar mutualiteit een nieuw attest op te vragen met betrekking tot invaliditeitsuitkering voor (een deel van) het jaar 2016. Verder blijkt nergens uit het administratief dossier op uitdrukkelijke wijze dat de invaliditeit van de Belgische referentiepersoon van onbepaalde duur is. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk, bij gebrek aan uitdrukkelijke elementen die aantonen dat de invaliditeit van onbepaalde duur is, dat de gemachtigde besluit dat de voorgelegde documenten die betrekking hebben op de inkomsten van het jaar 2015 geen zicht bieden op het huidige netto-inkomen.

3.5. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde aldus rekening heeft gehouden met alle stukken die verzoekende partij nuttig achtte om te laten vaststellen dat de Belgische referentiepersoon over de vereiste bestaansmiddelen beschikt. Verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde op basis van een incorrecte feitenvinding of met miskennis van de voorliggende gegevens tot de bestreden beslissing is gekomen of deze onzorgvuldig heeft voorbereid.

Waar op zorgvuldige gronden is vastgesteld dat er bij gebrek aan een actualisatie niet kan worden vastgesteld welke de huidige bestaansmiddelen zijn van de referentiepersoon, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde daaruit besluit dat er niet afdoende kan worden beoordeeld of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt, zodat niet is voldaan aan de vereiste voorwaarden zoals bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

3.6. Waar verzoekende partij gewag maakt van de “*bijgevoegde stukken*” bij het verzoekschrift waaruit blijkt dat de invaliditeitsuitkering van de referentiepersoon ongewijzigd is gebleven in 2016, benadrukt de Raad dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. De gemachtigde kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de stukken die verzoekende partij nu voorlegt. De Raad zou derhalve zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens of stukken die dateren van na de bestreden beslissing of die na de bestreden beslissing worden voorgelegd (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Deze stukken kunnen dan ook niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure. Hierbij kan nog opgemerkt worden dat het de verzoekende partij is toegestaan om een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen, vergezeld van bewijsstukken die betrekking hebben op de huidige bestaansmiddelen van haar Belgische echtgenote. Zoals vermeld in punt 1.3., blijkt uit de gegevens waarover de Raad beschikt dat de verzoekende partij een dergelijke nieuwe aanvraag heeft ingediend op 3 april 2017.

3.7. Uit wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekende partij niet aantoont dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op een onzorgvuldige, onjuiste of kennelijke onredelijke wijze werd genomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

3.8. Van machtsafwending kan slechts sprake zijn indien een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar bij wet tot het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang is gegeven, gebruikt tot het nastreven van een ander doel, en dit ongeoorloofde oogmerk het enig doel van de betrokken handeling is (RvS 11 januari 2006, nr. 153.469). Wie machtsafwending aanvoert, moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aanbrengen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd. In casu wordt aangevoerd dat de gemachtigde een aantal gegevens manifest heeft miskend, hetgeen duidelijk een afwending van macht inhoudt. Daargelaten de vaststelling dat uit de bovenstaande bespreking blijkt dat de gemachtigde op zorgvuldige gronden heeft vastgesteld dat er bij gebrek aan een actualisatie niet kan worden vastgesteld welke de huidige bestaansmiddelen zijn van de referentiepersoon, constateert de Raad dat een dergelijk betoog hoe dan ook niet volstaat om aan te tonen dat de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing andere dan rechtmatige doeleinden heeft nagestreefd dan het nagaan of in casu voldaan is aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Verder is het de Raad geheel niet duidelijk wat verzoekende partij bedoelt met “*gemeenschappelijk standpunt van het door de Raad van Europese Unie bepaalde Vreemdelingen definitie*”. De aangehaalde machtsafwending kan dan ook niet worden bijgetreden.

3.9. De Raad stelt tenslotte vast dat verzoekende partij geen concrete middelen aanvoert tegen het bestreden bevel, zodat deze beslissing blijft gehandhaafd.

De middelen zijn ongegrond en kunnen niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

M. MAES